

pr. iz mousselina, na kojem so naši (aufputz) še bolj beli, konture se s tem oblažujejo, a koža dobiva neko eterično svetlino.

Črna boja, ki ni svetla, je bolj boja za žalovanje nego za lepoto. Svetla črnina n. pr. v svili ali v čipkah ublažuje jakost barve s tem, da boja postaja jasneja. Črna polt ali pege na belej koži vidijo se še jasneje v črni obleki.

O boji obleke je še pristaviti to, da temna boja, osobito črna, bolj prevaja gorkoto, tedaj bolj greje in je zato pripravnejša za zimo in mrzlejše podnebje, med tem ko svetla največ bela obleka ne prevaja rada gorkote, zato je primerna za poletje in za vroče podnebje. To je že Franklin dokazal dovolj s tem, da je postavil na sneg košček sukna raznih boj in je našel, da je največ snega skopnelo pod črnim suknom, a pod koščekom belega sukna najmanj. Razven tega, temna obleka lože pije vlago in vsakovrstne vonjave, gotovo tudi kužne, nego svetla. Zato je previdno nositi za čase kakove nalezljive bolezni svetle obleke a ne volnene in ne suknene. Razne vonjave sprejema v se največ črna boja, potem modra, potem rdeča a najmanj bela.

Tudi voda ne blapi iz vseh oblačilnih tvarin enako; najlažje hlapi iz platna a najtežje iz volne. Zato se za mrzle obkladke vedno vporablja le platno.

Da bode obleka lepa, treba je, da bode dostojna in čedna. Osobito je graje vredna vsaka decolletirana (razgaljena) moda, ker pravilo lepote se glasi: vsaka krasotica izgublja v miloti in čaru tem bolj, čim bolj kaže goloto svojih form. Zato pravi nek italijanski pesnik: čim manj se kaj odkriva, tem lepše je, ker mnogo bolj zanima blažena čednost pod pokritimi formami nego najdovršeneja lepota, ako ji odvzameš zaveso pristojnosti.

Kosmetična (ukrasna) svojstva obleke ne smejo se ločiti od zdravoslovnih, kajti trditi smemo, da vse, kar služi zdravju mora biti tudi pristojno.

Moda je, žal, čestokrat razdvojila zdravje in pristojnost, zahtevajoča od sveta, da se prikazuje v takih odevnih načinih, koji niso baš za zdravje, a dopuščajo nasprotno takove načine, koji niso taki, kakor velevalo stalni zakoni pristojnosti.

(Pride še.)

Marica.

Ljubezen.

Vesna mi je spletla sen
In mi dušo ž njim ovila,
Hipoma me je, kot čar.
Tajnostna prevzela sila...

Oj ljubezen, bájni sen,
Tkan v zeleni mesečini,
Nežen, kakor vonj vijol,
In mamljiv kakor jasmini!

Vida.

Shod slovenskih književnikov in umetnikov.

Izvršila se je velika ljubljanska slavnost — blagoslovljenje zastave — slavnost, h kateri so prihiteli rojaki iz vseh krajev slovenske zemlje; bliža se drug narodni praznik — skupščina družbe Cirila in Metoda, kateremu bođe sledila neposredno dvojna slavnost v Celji: otvoritev narodnega doma in blagoslovljenje sokolske zastave in tudi veliki običajni koncert pevskih društev na Štajerskem in daleč. Vendar ne čujemo ni z daleka, bode se li tudi vršil *tolí potrební* shod slovenskih književnikov in umetnikov.

„Sl. narod“ je prinesel prvi to idejo ter v istih važnih člankih tudi pokazal navodila, po katerih bi se imel shod vršiti. Dasi je bila ideja za prosveto našega naroda prezanimiva, vendar ni našla dovolj odziva niti približno toliko ne, kolikor je ideja vredna uvaževanja. Morebiti pa, da merodajni krogi delajo na tihem na to, da bi se uresničila ta prelepa misel, kajti bilo bi res naravnost neodpustno, ako bi dotični shod ostal le — načrt.

Baš te dni tožil mi je nekdo v pismu, kako malo je v Slovencih ukusa za leposlovje, kako malo trezne sodbe je v nas ter kako malo slovstvene kulture.

In res roko na srce, pa recimo si, da je to žalostna istina. Velika večina nima svoje lastne sodbe; govori, trdi in piše, kakor govori ali piše oni, katerega si je postavil za svoj ideal v leposlovju. A to ne samo čitatelji ampak tudi taki, ki hočejo biti pisatelji. Da, oklepajo se svojega leposlovnega ideala takó zeló, da mislijo, kakor misli on, da pišo, kakor piše on, da rabijo celó tiste fraze in besede, kakoršne rabi njihov ideal. Duho-vito se je nekdo izrazil o takem opičnem posnemanji: A je pravi „Sprachrohr“ od B.

Ne bi li imenovani shod pomogel tudi v tem oziru?

V naših šolah se mladina preveč muči z grščino, latinščino ter s premnogimi predmeti, pri tem se pa slovstvo preveč zanemarja. In tudi v jezikovnih urah se obdeluje bolj slovnica nego leposlovje in baš tu bi lahko citirala mnogo pritožeb.

Ni dolgo, odkar je posetilo nekaj mladih ljudi leposlovno jako naobraženega moža in ta mi je pisal o tistem pohodu . . . „Vneti so prav zeló za narodno stvar, literárne kulture sem našel pa prav malo v njih, kar pa moramo češče konstatovati v Slovencih. Seveda, polniti si morajo, reveži, glavo sè živimi in mrtvimi jeziki, z algebro, fiziko, kemijo brez konca in kraja. Vse to je prav in dobro, ali tudi slovstvo nekaj velja. Kako naj podpirajo domačo literaturo, če je sploh ne poznajo? *Slovstvene in umetniške omike je še prav malo, žal v Slovenicah. Prihodnji literarni shod slovenski naj do'ro prouči to vprašanje.*

Mnogo je Slovencev, ki si štejejo v dolžnost naročiti si vse knjige in časopise slovenske, toda niti zavitka ne strgajo ž njih! Čitajmo, izobrazujmo se, širimo svoje dušno obzorje! Pokažimo, da nismo inferijorno ljudstvo, kakor trde Nemci in Lahi! Treba nam je več samoza-